

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

Beroep, op 19 januari 1993 ingesteld door Langnese-Iglo GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-7/93)

(93/C 54/09)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 januari 1993 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Langnese-Iglo GmbH, te Hamburg (Bondsrepubliek Duitsland), vertegenwoordigd door M. Heidenhain, B. Maassen en H. Satzky, advocaten te Frankfurt am Main, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J. Hoss, advocaat van het kantoor Elvinger, Hoss & Prussen, Côte d'Eich 15.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 23 december 1992 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EEG-Verdrag (IV/34.072 — Langnese-Iglo GmbH) nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten:

In de bestreden beschikking heeft de Commissie vastgesteld, dat de door verzoekster gesloten overeenkomsten met een exclusiviteit met betrekking tot de verkooppunten in strijd is met artikel 85 van het EEG-Verdrag, en met betrekking tot deze overeenkomsten het voordeel van Verordening nr. 1984/83 ingetrokken; zij heeft verzoekster verplicht, binnen drie maanden aan de wederverkopers met dergelijke nog lopende overeenkomsten van deze beschikking op de hoogte te brengen, alsmede verzoekster verboden in de toekomst dergelijke overeenkomsten te sluiten.

1. Verzoeksters marketingconcept in de traditionele gespecialiseerde handel wordt bepaald door de objectieve behoeften van de verkoop van consumptie-ijs. Het ontsluiten van de markt en de handhaving van een algemene, regelmatige en voordelige voorziening van de verbruiker met een groot en hoogwaardig assortiment van consumptie-ijs zou zonder de exclusiviteit van de verkooppunten niet mogelijk zijn.
2. Voor de procedure is de relevante markt de consumentenmarkt voor consumptie-ijs. De markt omvat alle soorten consumptie-ijs die voor de verbruiker qua eigenschappen, prijs en gebruiksdoel als gelijkwaardig worden beschouwd.
3. De bindingsgraad — het aandeel van de hoeveelheden consumptie-ijs die door de marktdeelnemers via gebonden verkooppunten worden verhandeld — bedraagt ongeveer 25 tot 30 % en is dus, ongeacht of de marktafbakening van de Commissie dan wel die van verzoekster wordt gevolgd, in elk geval lager dan de bindingsgraad van 30 % die in het 15de Verslag over het mededingingsbeleid als acceptabel wordt aangemerkt.
4. De toegang tot de traditionele gespecialiseerde handel is ten gevolge van het bestaande net van exclusiviteitsovereenkomsten noch bemoeilijkt noch verhinderd. Het overgrote aandeel van de verkooppunten staat voor elke concurrent open. De looptijd van de exclusiviteitsovereenkomsten is beperkt. De verkooppunten kunnen zonder economische moeilijkheden van de ene concurrent overgaan op de andere.
5. Het aanvankelijke succes van Mars na haar entree op de markt voor consumptie-ijs heeft niet doorgezet. Dit is niet te verklaren door de bestaande exclusiviteitsovereenkomsten, doch door de marktstrategie van Mars.
6. De Commissie is gebonden aan haar administratief schrijven van 20 september 1985 („comfort letter”). De feitelijke situatie — in het bijzonder het aantal concurrenten, hun marktaandelen en verkoopsystemen — zijn sinds de „comfort letter” niet echt gewijzigd. Noch de wijziging van de rechtsopvatting van de Commissie, noch de entree op de markt en de bezwaren van Mars zijn omstandigheden die een afwijking van de „comfort letter” kunnen rechtvaardigen.
7. In de „comfort letter” en in het 15de Verslag over het mededingingsbeleid heeft de Commissie verklaard, dat de door verzoekster en haar concurrenten opgebouwde netten van exclusiviteitsovereenkomsten verenigbaar zijn met artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag. Deze opvatting is bevestigd door de beginselen die het Hof in zijn arrest in de zaak Henninger heeft opgesteld.
8. De door verzoekster gehanteerde exclusiviteitsovereenkomsten zijn, voor zover zij onder artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag mochten vallen, op grond van Verordening nr. 1984/83 vrijgesteld van het verbod van artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag.
9. De intrekking van de groepsvrijstelling is onrechtmatig. De bepalingen van artikel 14, onder a) en b), van Verordening nr. 1984/83 zijn nietig, daar zij niet worden gedekt door de daaraan ten grondslag liggende machtiging. Bovendien is aan de daarin gestelde voorwaarden niet voldaan. Op de markt voor consumptie-ijs heerst een werkzame mededinging. De toegang tot de traditionele gespecialiseerde handel wordt niet aanzienlijk bemoeilijkt.

-
10. Het verbod van alle exclusiviteitsovereenkomsten is overeenigbaar met het evenredigheidsbeginsel. Bij een net van exclusiviteitsovereenkomsten moet de Commissie onderscheiden, welke sector van overeenkomsten niet onder artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag valt, welke sector van de overeenkomsten voor een groepsvrijstelling in aanmerking komt en voor welke sector van de overeenkomsten de groepsvrijstelling krachtens artikel 14 van Verordening nr. 1984/83 kan worden ingetrokken.
11. Het verbod om in de toekomst enigerlei exclusiviteitsovereenkomsten te sluiten is onverenigbaar met artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag, artikel 3 van Verordening nr. 17 en artikel 14 van Verordening nr. 1984/83. De Commissie kan het sluiten van overeenkomsten die niet onder artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag vallen of vrijgesteld zijn krachtens Verordening nr. 1984/83, niet verbieden. Er bestaat geen rechtsgrondslag voor het verbod van toekomstige overeenkomsten.
-